

[Poul Møller.]

så havde vi haft noget mere at diskutere. I denne programtale sagde han, at vi skulle have en fortsat indkomstudjævning. Nu ved jeg ikke, om dette dækker alle regeringspartierne, om også det ærede medlem hr. Niels Andersen mener, at der er brug for en fortsat indkomstudjævning her i landet. Men som argument for, at vi skulle have en fortsat indkomstudjævning, pegede det ærede medlem hr. Per Hækkerup på, at personer med en indtægt på over 20 000 kr. — 60 000 mennesker — indtjente 2 milliarder, medens 320 000 personer med indtægter mellem 5 000 kr. og 7 000 kr. også kun indtjente 2 milliarder. Det var hovedargumentet for, at vi skulle fortsætte indkomstudjævningen. Som det høje ting ved, svarer en indkomst på 20 000 kr. til en folketingsmands løn, og det er jo ikke mere, end at man var næsten nødsaget til at forhøje folketingsmændenes lønninger til dette beløb, for at man så nogenlunde kunne klare sig; det syntes man endda var rimeligt. Det er altså ikke rige folk alle sammen. Det drejer sig om en femtededel af landets nationalindkomst, der indtjenes af personer med indtægter over 20 000 kr. Hvis man nu ville fortsætte indkomstudjævningen, kunne man altså tage 2 milliarder fra dem, der tjener mere end 20 000 — så tjener de slet ingenting mere, det er jo så kraftigt, som man kunne gøre det. Men hvad kunne disse 2 milliarder så hjælpe på det offentlige forbrug, der i dag nærmer sig de 10 milliarder? Ja, disse tal viser, at vi ved at konfiskere alt, hvad disse mennesker med over 20 000 kr. tjener, kunne dække $\frac{1}{5}$ af det offentlige forbrug. Heraf ser man med al ønskelig tydelighed, hvilken ligelig indkomstdannelse der er her i landet, og hvor lidt der er at tage fra dem, der tjener over 20 000 kr., altså over en folketingsmands løn. Derfor synes jeg, at ærede medlemmer af socialdemokratiet virkelig skulle tænke på, om det er et godt programpunkt at blive ved at sige „fortsat indkomstudjævning“, om det ikke er mere realistisk at gøre op og sige, som jeg gjorde i går, at nu har indkomstudjævningen nået ethvert rimeligt mål.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup pegede på, at man nu fører en anden politik end den, man førte op til 1929-30. Mon ikke

det ærede medlem vil give mig ret i, at denne diskussion ikke kan være særlig interessant. Der er dog vist ingen, der mener, at vi skal tilbage til 1920ernes økonomiske politik, men det ærede medlem må sikkert også give mig ret i, at det ikke var Danmarks økonomiske politik i 1920erne, der førte til verdenskrisen. Det ærede medlem ved jo sikkert, at der skete noget uden for Danmark, som medførte verdenskrisen, og som gjorde, at det ikke var muligt, heller ikke for den socialdemokratiske regering, der kom til i 1929, at standse verdenskrisen og ved omlægning af den økonomiske politik at redde Danmark fra at få en meget stor arbejdsløshed.

Hvad skal denne diskussion tjene til? Den skal vel kun tjene til at mistænkeliggøre det økonomiske program, som vi opstiller, og sige: I vil tilbage til verdenskrisen. Naturligvis vil vi ikke det. Vi vil naturligvis forøge produktionen. Vi tror bare, vi kan forøge produktionen mere og bedre ved at give det enkelte menneske en større mulighed for en indsats, når det kan se, det kan få mere ud af sit arbejde, få mere ud af sit initiativ. Det ærede medlem kan kalde det en snæversynet, egoistisk politik, som det ærede medlem gjorde det, men det er dog trods alt kun ved at appellere til det enkelte menneske, rigdommen kan stige, den samlede velstand kan stige, det er vi enige om. Fra det øjeblik, socialdemokratiet har forladt nationaliseringsideerne, at ville socialisere industrierne og selv lede dem fra statens side, fra det øjeblik har man anerkendt, at det skal være menneskene derude, der igennem eget initiativ og ikke gennem beslutninger her i det høje ting eller ovre i regeringskontorerne skal skabe velstandstilvæksten, produktionsstigningen, og derfor synes jeg også, at i det øjeblik man forlader nationaliseringstanken og vil tale om socialdemokratiets politik, må man også her tage konsekvensen, og så må man sikre, at folk får lyst til at arbejde mere, investere mere og spare mere.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann var inde på forsvarsspørgsmålet. Jeg vil ikke optage nogen diskussion med det ærede medlem om forsvarsproblemet her i dag. Jeg tror ikke, det tjener noget fornuftigt formål. Når det ærede medlem mener, at den radikale indflydelse i denne sag skyldes,